

Maskiner og Mennesker: Fagforeningsboss

Skoletjenesten, Arbejdermuseet

Arbejderkultur

I DEN TIDLIGE håndværkerindustri har arbejderen ikke nogen større fælles identitet. Men efterhånden som industrien vokser frem, opstår der en fælles identitet mellem de mennesker, der arbejder i den. Set fra arbejdernes synsvinkel, er manglende tryghed et generelt træk. Usikkerhed, og manglende mulighed for at kunne planlægge sit liv, er et dominerende træk ved arbejderfamiliernes hverdag. Denne usikkerhed fører til bevidstheden om den nødvendige organisering for at klare problemerne i fællesskab.

BEGGE SIDER ER derfor tilstede i arbejderkulturen: usikre vilkår, tilpasning til konstante skiftende udfordringer og så kollektivet, solidariteten, ikke som en romantisk følelse, men som en strategi.

Arbejderbevægelsens forhold til kulturen er i hvert fald i begyndelsen udtryk for en bestemt classes kamp og for dens holdning til samfundet og dets udformning. Det er et univers som skal være en modkultur til tidens fremherskende kulturelle strømninger.

DELS TIL BORGERSKABETS nationalistiske kultur, der fra 1870erne samler sig i partiet Højre under feltråbet "Gud, Konge og Fædreland" med det militære forsvar som hjertesagen. Dels til bondekulturen med højskolerne og Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeningerne, der fremhæver den enkeltes ansvar for sin tilværelse i modsætning til arbejderbevægelsens kollektive livsopfattelse.

Kilde: Plads til os alle - <http://www.pladstilosalle.dk/lysoverland/kultur1/index.html#3>